

κάρο

κάρο, το, ουσ. [<ιταλ. *carro* <λατιν. *carrum*], το κάρο. **1.** (υποτιμητικά) άσχημο, κακοφτιαγμένο άτομο, ιδίως γυναίκα: «μπορεί να πήρε μεγάλη προίκα, αλλά παντρεύτηκε ένα κάρο που δε βλέπεται». **2.** (ειρωνικά) πράγμα που πάλιωσε από την πολυκαιρία ή την πολλή και συχνή χρήση του και πρέπει να αχρηστευτεί, ιδίως μηχανήμα ή παλιό αυτοκίνητο: «άντε επιτέλους, πέτα το αυτό το κάρο μη σκοτωθείς, και πήγαινε ν' αγοράσεις κανένα αυτοκίνητο της προκοπής!». (Ακολουθούν 11 φρ.).

- ακούω όσα σέρνει το κάρο, δέχομαι αυστηρές επιπλήξεις, με κατσαδιάζουν: «κάθε φορά που επιστρέφω αργά το βράδυ στο σπίτι, ακούω όσα σέρνει το κάρο απ' τον πατέρα μου». Συνών. ακούω τα εξ αμάξης / ακούω τον αναβαλλόμενο / ακούω τον Απόστολο / ακούω τον εξάψαλμο·

- άλλο κάρο με πατάτες! ειρωνική έκφραση για ανάξιο, για τιποτένιο άτομο, που απουσιάζει από την ομήγυρη και αναφέρει κάποιος το όνομά του: «χτες βράδυ ήταν και ο τάδε στη συγκέντρωση. -Άλλο κάρο με πατάτες!»·

- βάζει το κάρο πριν απ' τ' άλογο, το άτομο για το οποίο γίνεται λόγος, είναι πολύ ανόητο, πολύ κουτό, πολύ βλάκας: «μην τον εμπιστεύεσαι στο παραμικρό, γιατί αυτός ο άνθρωπος βάζει το κάρο πριν απ' τ' άλογο»·

- ένα κάρο λεφτά, πάρα πολλά χρήματα: «πήγε κι έδωσε ένα κάρο λεφτά για να της αγοράσει μια γούνα»·

- ένα κάρο φορές, πάρα πολλές φορές: «σου το 'χω πει ένα κάρο φορές να μην κάνεις φασαρία αλλά εσύ το δικό σου!»·

- έχει ένα κάρο λεφτά, είναι πολύ πλούσιος: «αυτόν τον ψηλό που βλέπεις, έχει ένα κάρο λεφτά και κάθε βράδυ γυρνάει στα μπουζουκτσίδικα»·

- κάρο με πατάτες, έκφραση που αναφέρεται σε ανάξιο, σε τιποτένιο άτομο: «μη γελάς, γιατί κι εσύ 'σαι κάρο με πατάτες»·

- κάρο σκουπιδιάρικο, βλ. συνηθέστ. κάρο της Δημαρχίας. (Λαϊκό τραγούδι: σαν αποθάνω, φίλε μου, έρχετ' η αστυνομία· με **κάρο σκουπιδιάρικο** μου κάνουν την κηδεία)·

- κάρο της Δημαρχίας, **α.** η σκουπιδιάρα, το σκουπιδιάρικο: «κάθε πρωί περνούσε το κάρο της Δημαρχίας και μάζευε τα σκουπίδια». Από το ότι προπολεμικά οι δήμοι χρησιμοποιούσαν ως απορριματοφόρα κάρα που τα έσερναν άλογα. Πρβλ.: κι ένα πρωί στην πόρτα σου θα μ' έβρει ο σκουπιδιάρης· δε θα σου ζητιανεύω πια, στο κάρο θα με βάλεις (Λαϊκό τραγούδι). **β.** άτομο εντελώς ανάξιο, ασήμαντο, τιποτένιο: «άντε, ρε κάρο της Δημαρχίας, πάρε δρόμο απ' την παρέα μας!». Κατά τη δεκαετία του 1950 και μέχρι τις αρχές του 1960, αλλά και αργότερα, υπήρχε η μόδα ανάμεσα στα παιδιά και στους μαθητές να κρατούν *Λεύκωμα*, που ήταν ένα κομψό σημειωματάριο με τυπωμένες στερεότυπες ερωτήσεις, στις οποίες έπρεπε να απαντήσει γραπτά και να υπογράψει τις απαντήσεις του αυτός στον οποίο δινόταν το *Λεύκωμα* από τον κάτοχό του. Μια από τις πιο συνηθισμένες ερωτήσεις, ιδίως στο τέλος του *Λευκώματος*, ήταν: *τι εστί Λεύκωμα*; Η πιο συνηθισμένη απάντηση από ότι θυμάμαι ήταν: *Λεύκωμα εστί κάρο της Δημαρχίας, όπου εκεί μαζεύονται τα χάλια της φιλίας*·

- μηχανικός στα κάρα, βλ. λ. [μηχανικός](#)·

- του 'συρε όσα σέρνει το κάρο, τον έβρισε χυδαιότατα, τον επέπληξε αυστηρότατα: «τον έπιασε ο διευθυντής του να κάνει κοπάνα και του 'συρε όσα σέρνει το κάρο». Συνών. του 'συρε όσα σέρνει η σκούπα / του 'συρε τα εξ αμάξης / του 'ψαλε τον αναβαλλόμενο / του 'ψαλε τον Απόστολο / του 'ψαλε τον εξάψαλμο.